

SPETH: 9 †

Tocmai începeam să trecem podul spre petrecerea mea, când a pornit faimoasa reclamă veselă cu „Nu sări“. Nu mi se întâmplase asta niciodată. Sistemele de reclamă ale panoului m-au scanat – analizându-mi vârsta, stilul, chiar pulsul – și au calculat că aveam nevoie de un reminder prietenesc să nu mă sinucid. Iepurași colorați cântau sărind la picioarele mele, pe un ecran care-mi venea până la brâu, formând un arc pe întreaga lungime a balustradei podului. Traficul vuia la douășcinci de metri sub noi. Deasupra, domul orașului era luminat într-un gri difuz, pal, de cerul de seară de deasupra lui.

Mi s-a făcut puțin greață. Săritorii deveniseră din ce în ce mai mulți, dar sunt sigură că o balustradă ceva mai înaltă ar fi fost mai eficientă decât un desen animat pueril. Nu aveam de gând să mă sinucid. Trebuia să mă concentrez pe alte lucruri.

Dna Harris, tutorele meu, încă vorbea.

— O să te obișnuiești cu repartizarea bugetului, *Speth*, a ciripit ea, dar a ezitat puțin la numele meu, de parcă n-ar fi fost destul de bun pentru a ieși pe gura ei.

Numele meu *era* ieftin și urât. *Speth*. Îl uram. Suna de parcă ar fi scuipat cineva. Părinții mei îl aleseseră dintr-o listă redusă cu nume de fete. Când s-a născut fratele meu, și-au jurat să nu mai repete greșeala și au plătit pentru un nume bun, premium: Sam.

Îmi doream ca Sam să fie lângă mine, să mă distragă. Sam mă făcea tot timpul să râd. Dar dna Harris îl trimisese să ajute cu organizarea petrecerii mele din parc, ca să primească ea toată atenția mea.

Dna Harris era o femeie cât o pasăre mică, avea mâini agitate și un zâmbet discret, încordat, zbârcit. În mare parte din ora precedentă, îmi ținuse un discurs despre ce ar fi trebuit să se întâmple în ziua aia mare pentru mine.

M-am oprit din mers și m-am uitat în jos la Cătușa strălucitoare pe care o prinsese în jurul antebrațului meu în dimineața aia. Era o minune a ingineriei – super procesor, conexiune Wi-Fi extrem de stabilă și o suprafață netedă, lucioasă, rezistentă la zgârieturi, murdărie și pete. Era învelită într-un compozit șlefuit de Altenium™, cu masă mică. Cătușa era aproape indestructibilă, cu excepția cazului în care bateria NanoLion™ se defecta și îți topea Cătușa și odată cu ea mâna. Scopul principal al Cătușii era să înregistreze tot ce ziceam și făceam, ca să pot plăti drepturile de autor ale Deținătorilor.

— E frumoasă, m-a asigurat sora mea.

M-a bătut pe umăr. Cuvintele pe care le-a rostit s-au derulat pe Cătușa ei pe măsură ce era taxată pentru fiecare din ele.

SARETHA JIME – CUVÂNT: E: 1,99 \$.

SARETHA JIME – CUVÂNT: FRUMOASĂ: 8,99 \$.

După care a fost taxată pentru bătaia pe umăr.

SARETHA JIME – GEST: BĂTAIE PE UMĂR – 2 SECUNDE: 1,98 \$.

Fiecare cuvânt e Marcă Înregistrată™, Restricționată® sau sub incidența Drepturilor de Autor©. Companiile și oamenii care dețin aceste drepturi le permit celorlalți

oameni să le folosească, dar odată ce împlinești cînșpe ani, trebuie să plătești. Sarethă împlinise cînșpe ani cu mai mult de doi ani în urmă. Eu purtam aceeași rochie portocaliu-deschis pe care o purtase ea, dar nu-mi stătea nici pe departe la fel de bine. Tot ce aveam era plictisitor, gri și dintr-un grupaj limitat de haine aparținând domeniului public, pe care dna Harris ne lăsase să le printăm la UnderGap™.

La 6:36 p.m. urma să vină rîndul meu; aveam să plătesc pentru fiecare cuvînt pe care îl rosteam pentru tot restul vieții. Am crezut, ce prostie, că urma să fie mișto.

Cătușa mă strîngea. Am încercat să bag un deget între ea și mînă. Nu era loc.

— În cazul puțin probabil în care *trebuie* să fie scoasă, a zis dna Harris, autoritățile însărcinate cu asta o pot extrage. Cu toate astea, în cazul în care Cătușa e scoasă din *orice* motiv, nu ai voie să vorbești. Fiecare cuvînt pe care îl scoți va avea ca rezultat un șoc dureros în ochi.

Am închis ochii. Pleoapele mi-au coborât doar puțin mai încet decât înainte. Ca parte a tranziției mele, pe lângă Cătușă, dna Harris mi-a introdus destul de neîndemânatic câte un implant corneic în fiecare ochi. Implanturile se contopeau, în momentul ăla, cu corneele mele. A zis că aș fi văzut foarte rău fără ele.

Sunt aproape sigură că era o minciună.

— Ai citit Termenii și Condițiile? a întrebat, dar știa că nu le citisem.

Nimeni nu citea Termenii și Condițiile. Erau plictisitoare – sute de pagini de limbaj legal intimidant, care-ți dădea dureri de cap. Ce conta? Trebuia să fiu de acord. Nu le puteam schimba, și chiar dacă teoretic puteam să „le refuz“, eram obligată de lege să am implanturile înainte de a împlini cînșpe ani.

— Șocurile optice pot cauza greață, a zis cu o voce egală dna Harris, amețeli, roșeață a ochilor, umflături, dureri de cap, dificultăți în respirație, convulsii, palpitații ale inimii, schimbări de vedere și, bineînțeles, orbire.

— Rar, m-a asigurat Saretha.

Cătușa ei a bâzâit și a taxat-o cu 1,75 \$. Îmi era dor de vremurile în care vorbeam cu adevărat. Era tot timpul așa de optimistă și fericită. Bănuiesc că încă mai era, undeva înăuntrul ei, dar după tranziția prin care trecuse ajunsesem să vorbesc mai mult cu Sam. Nu aveam destui bani pentru a ne permite să vorbim liber odată ce trebuia să plătim pentru cuvinte.

— De obicei, sărbătoritul ajunge la petrecere *exact* în momentul în care împlinește cinșpe ani.

Zâmbetul subțire al dnei Harris s-a strâns. Cred că ne cronometraseră plimbarea spre parc. Nu făcea parte din planul ei să o luăm mai ușor.

Mi-aș fi dorit să nu am un Custode. Mi-aș fi dorit ca părinții mei să fie aici, dar când eram mică, familia noastră a fost dată în judecată pentru o descărcare ilegală de muzică pe care o comisese o stră-stră-mătușă de undeva. Datoram Asociației de Drepturi Muzicale din America® peste șase milioane de dolari în daune. Serviciul Datoriei i-a luat pe părinții mei și i-a relocat undeva în Carolina, să polenizeze culturi cu un picurător de ochi și o perie până când datoriile noastre erau plătite. Mă durea inima când mă gândeam cât de departe erau.

Dna Harris mi-a observat tristețea și a făcut abstracție de ea.

Pe cealaltă parte a podului, petrecerea mea era îngheșuită într-o fâșie de verdeață tunsă numită Parcul Falxo. Se afla chiar la marginea orașului, în inima Onzième-ului, unde arcul domului se unește cu zidul orașului. Magazinele pe stil parizian îngheșuite în jurul parcului se

întindeau până departe, într-o aproximare de plastic a stranietății franțuzești.

Cartierul de cumpărături și parcul pe care îl flanca erau frumoase dacă îmi mijeam ochii spre ele, acoperite și strălucind de la reclamele cu Moon Mints™. Abia dacă exista o suprafață în tot orașul care să nu vomite o reclamă. Îmi plăceau culorile – uneori. Îmi doream doar să nu apară în același timp. Amețeam dacă încercam să le înțeleg pe toate – chiar dacă dna Harris zicea că trebuia să încerc.

Puteam să aud petrecerea de peste pod. Toți copiii mai mici râdeau și cântau. Pun pariu că se și dansa. Copiii peste cînșpe ani aveau să ajungă numai după discursul meu, când începea adevărata sărbătoare.

Chiar așteptasem cu nerăbdare petrecerea – să-mi văd toți prietenii, să văd ce aduseseră Plasatorii de Produse și care urma să fie Marca mea. În sfârșit aveam să fiu un membru activ al societății. Așa zicea dna Harris. Dar dintr-odată, nu voiam să trec podul. Nu voiam o petrecere. Nu voiam o Marcă. Nu-mi păsa dacă primeam reduceri pe viață la dulciurile Keene Inc. în schimbul loialității mele de neclintit în raport cu familia și produsele lor, sau o mică alocație lunară pentru a vorbi încurajator despre Vaccinurile Femeiești™ Pamvax®. Acum că puteam cu adevărat să simt că schimbarea era pe cale să aibă loc, voiam să fug. De ce era asta un motiv de sărbătoare? Cum aș fi urmat să mă obișnuiesc să mășor prețul cuvintelor mele?

Am avut un impuls ciudat să fac sau să zic ceva important înainte să mi se termine timpul, dar un astfel de comportament ridica nemulțumiri. Se presupunea că ar trebui să aștept până *după* ce împlineam vârsta. Atunci aș fi citit discursul pe care îl pregătisem cu dna Harris. Aveam obligația contractuală de a-l citi, de la început până la sfârșit, primele cuvinte pentru care plăteam.

Aveam discursul în mână, tipărit de dna Harris pe o foaie groasă de hârtie adevărată. Sponsorii mei îl aprobașeră și îmi subvenționau costurile în schimbul condimentării discursului cu afirmații pozitive despre produsele lor. Keene Inc. s-a oferit chiar să îl înrămeze după aceea, ca eu să-mi pot aminti mereu Ultima Mea Zi, dar refuzasem oferta; nu voiam să fiu responsabilă pentru siguranța unei foi de hârtie mai mult decât era necesar.

Nu-mi prea păsa de discurs. Mi se păruse amuzant să înghesui cât de multe reclame puteam, chicotind săptămâni întregi cu prietena mea Nancee Mphinyane-Smil despre cum să bag ceva și despre marca preferată de supozitoare cu concentrație industrială a dnei Harris.

Dintr-odată, îmi doream ca discursul să spună mai multe. Mai multe despre mine, despre gândurile mele, despre... viitorul meu.

— Chiar trebuie s-o luăm din loc, a zis dna Harris.

Am dat din cap, înghițind în sec, și am început să mă mișc. Mă dureau ochii.

— Înțeleg că poate fi dificil. Să-ți reduci abrupt volumul de cuvinte, după paisprezece ani de vorbit liber.

Dna Harris a lăsat cu satisfacție cuvântul *abrupt* să iasă dintre dinții ei. Guvernul plătea pentru cuvintele ei, iar ea le savura. Era un motiv pentru care o femeie ca dna Harris a devenit Custode și a preluat tutoratul atâtor copii.

Nu era compasiunea.

— Fără îndoială că ai vorbit mai mult ca de obicei în ultima vreme, a zis dna Harris, făcându-mi semn cu mâna să mă grăbesc.

Uram faptul că avea dreptate. Vorbisem mai mult. Mai și dansasem, cântasem și făcusem gimnastică. Toate astea erau istorie. Fiecare mișcare de dans, fiecare element de

gimnastică și fiecare notă a fiecărui cântec era Marcă Înregistrată și avea un preț peste ce putea familia mea să-și permită. Nu dna Harris era de vină pentru toate astea, dar chiar și așa voiam să dau vina pe ea. Tot timpul îmi displicuse. M-am uitat urât la fața ei oribilă, nesinceră.

— Ce? a întrebat, luată prin surprindere.

Am tras adânc aer în piept.

— E normal să poți vedea prin hainele oamenilor? am întrebat, mijindu-mi ochii prin noile căptușeli corneice.

Dna Harris a tresărit și a dat să se acopere, iar eu am râs zgomotos.

— Scuze, a zis Saretha în locul meu.

Scuze era un cuvânt cu preț fix, 10 \$, și o recunoaștere a vinovăției în fața legii. Ar fi trebuit să mă lase pe mine să-l zic. Încă mai aveam un minut. Voiam să mă distrez puțin.

Dna Harris a dat din cap și a bătut ușor de câteva ori pe propria Cătușă, până când a apărut o micro-reclamație. Primele lucruri care au apărut pe ecranul Cătușei mele au fost „durerea și suferința“ dnei Harris, în valoare de 30 \$. Tot timpul ne dădea în judecată așa, pentru delikte minore. Saretha a apăsat pur și simplu pe PLĂTEȘTE.

— Am ajutat mii de băieți și fete să facă tranziția și, crede-mă, nu ești deloc diferită, a pufnit dna Harris.

Timpul se scurgea repede. În câteva secunde, aveam să împlinesc oficial cinșpe ani. Voiam să mă gândesc la un lucru important pe care să-l zic, dar ce? Inima îmi bătea cu putere. Îmi simțeam limba ca pe un nod în gât. Dna Harris a oftat.

— E foarte ușor să-ți scape, să zici ceva sau să dai din umeri sau să urlî înainte de a-ți citi discursul. Asta ți-ar anula contractul, lucru care ar fi dezastruos. Trebuie să-ți amintesc de obligația ta de a-l citi *înainte de orice*. A ridicat mâna în care aveam discursul și a agitat-o înapoi

și-ncolo, ca pe o păpușă: Astea trebuie să fie primele tale cuvinte plătite, Speth.

M-am tras de lângă ea. Știam care erau responsabilitățile mele.

Dna Harris a privit timpul scurgându-se pe Cătușa ei.

— Ești un adult acum, a zis, cu ochii fixați pe podium într-un fel care scotea în evidență faptul că încă nu ajunseserăm acolo.

Iepurașii cântau mai tare în cel mai înalt punct al podului. „Nu sări, te ro-hoo-g.“

Saretha mi-a zâmbit fericită. Era încă gratis să zâmbești. Cât de rele puteau să fie lucrurile dacă părea atât de fericită? Zâmbetul ei era larg și strălucitor și prietenos. Te încălzea. Arăta de parcă ar fi ieșit dintr-un film. La un pas în urma noastră, reclamele ei cântau o altă melodie pe LCD-urile lucioase.

Reclamele Sarethei erau pline de povești de dragoste, parfumuri, alcool și pantofi. Nici măcar nu se apropia de coordonatele unui săritor: era mult prea frumoasă, prea grațioasă și prea bine îmbrăcată. Când și-a ales Marca, Saretha a avut de ales între douăștrei de mărci corporatiste. Eu aș fi fost norocoasă dacă puteam alege din trei. Saretha era o Arătătoare, ceea ce însemna că atunci când bea o doză de suc în public sau mânca niște chipsuri trebuia să arate eticheta produsului în așa fel încât ceilalți oameni să o poată vedea. Sistemele o tratau *aproape* ca pe o Avută, chiar dacă nu o transpuneau niciodată într-o reclamă. Oamenii cu adevărat bogați își scanau, recreau și îmbunătățeau fețele pentru a arăta puțin mai bine și mai fericiți în reclame.

Dna Harris credea că înfățișarea Sarethei era cea mai bună șansă a familiei noastre la o viață mai bună. Nu numai că arăta ca o actriță de film – arăta aproape la fel ca

o *anumită* actriță, pe care o chema Carol Amanda Harving. Zâmbetul lui Carol Amanda Harving era perfect și mai alb, dar al Sarethei era cumva mai încurajator și mai adevărat. Așa cum îi plăcea dnei Harris să sublinieze, sora mea și actrița semănau mai mult decât semănam Saretha și cu mine. Mi se rupea inima de fiecare dată când spunea asta, de obicei pe un ton pe care-l păstra pentru momentele mai crude.

Saretha și cu mine semănam destul cât să zici că suntem surori, dar orice ar fi zis oamenii de ea, ziceau cu mult mai puțin entuziasm de mine. Saretha era frumoasă și avea chipul aproape auriu. Dacă îmi dădeam silința, puteam să fiu drăguță, dar pielea mea nu strălucea niciodată ca a Sarethei. Ea avea ochi întunecați, primitori, de culoarea ciocolatei. Ai mei erau doar întunecați și ascuțiți. Saretha avea un păr lung, extraordinar, negru și ondulat, care trecea peste umeri ca-ntr-o reclamă la șampon. Eu îl purtam scurt, aveam o freză pixie pe care dna Micharnd, profesoara mea de gimnastică, o găsisse pentru mine în domeniul public. Când era de vârsta mea, Saretha avea deja bucle și atunci avea chiar și mai multe. Eu n-aveam aproape niciuna. Eram mică, musculoasă și perfectă pentru gimnastică.

Saretha mergea la întâlniri cu băieți superbi, care plăteau pentru cuvintele ei și se așteptau ca ea să le ofere în schimb afecțiune. Eu mergeam la plimbare cu Beecher Stokes, un băiat slăbuț, cu păr dezordonat, care trăia cu bunica lui. Nu era groaznic de drăguț, dar mă făcea să râd – sau mai bine zis m-a făcut, până în ziua în care a-mplinit cînșpe ani. După aia s-a acrit. Glumele lui s-au făcut nevăzute. Pur și simplu se holba la mine fără să zică nimic. Ca să umplu tăcerile apăsătoare, îl lăsam să mă sărute – atât cât își permitea. Nu-și permitea prea mult.